

γοργορόχερο τό, ένιαχ. γοργορορόχερο Λευκ.

Έκ συμφύρ. τών έπιθ. γορ γ ό ς και γ ρ ή γ ο ρ ο ς και τοῦ οὐς. χ έ ρ ι.

Ή ταχεΐα, ή εύκίνητος χείρ ένθ' άν.

γοργοχέστης ένιαχ. Θηλ. γοργοχέστρα Πελοπν. (Λαγκάδ.)

Έκ τοῦ έπιθ. γορ γ ό ς και τοῦ οὐς. χ έ σ τ η ς.

Είς τήν συνθηματ. γλώσσαν τών κτιστών, ή φακῆ. Συνών. φ ο υ σ κ ο κ ο ί λ ι α, φ ο υ σ κ ο κ ο ί λ ι.

γοργοχορταίνω Κρήτ.

Έκ τοῦ έπιρρ. γορ γ ά και τοῦ ρ. χ ο ρ τ α ί ν ω.

Ταχέως χορταίνω : ᾤσμ.

Έφίλοννα κ' έτζίβουνα κ' ήλεγα g' ήλεγά τση, ήλεγα δέ σέ 'χόρταυνα, μά γοργοχόρτασά σε.

γοργοχτυπῶ Κρητικ. Έστ. 4 (1949), 27.

Έκ τοῦ έπιρρ. γορ γ ά και τοῦ ρ. χ τ υ π ῶ.

Ταχέως κτυπῶ : Ποίημ.

Μέτρα, σάν σου δώκαν, νά μετρεῖς τὸ χρόνο.

Μόνο βιάσου λίγο νά γοργοχτυπῆς,

σά μετρεῖς φαρμάκια, λύπη, δάκρυ, πόνο.

γοργόχυτος έπιθ. Κ. Παλαμ., Περάσμ. και χαιρετ., (έκδ. Μπίρη) τ. 9, σ. 449. — Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ έπιρρ. γορ γ ά και τοῦ έπιθ. χ υ τ ό ς.

Ό ρέων, ό χυνόμενος ταχέως ένθ' άν.: Ποίημ.

Σέ πειᾶς θάλασσας μήτρα σπέρμα

πειοῦ θεοῦ γοργόχυτο, καρπερό,

σέ πειᾶς ήμέρας τὸ χρονὸ γέρμα

σ' έβγαλε μάρμαρο ἀπ' τὸν ἀφρό;

γοργώνω ένιαχ. γοργώνων Σάμ.

Έκ τοῦ έπιθ. γορ γ ό ς.

Σπεύδω νά κατανοήσω τι ένθ' άν.: Γοργών' τ' ἀφτί (= έχει τεταμένην τήν ακοήν) Σάμ.

γορίλλας ό, σύνθηθ.

Έκ τοῦ Έλληνιστ. Γ ό ρ ι λ λ α ι αί = όνομα δῆθεν τριχωτῶν γυναικῶν (προφανῶς πιθήκων) τῆς Ἀφρικῆς.

1) Πίθηκος έκ τών άνθρωποειδῶν, ό μέγιστος και ισχυρότατος τούτων σύνθηθ. 2) Μεταφ., άνθρωπος είδεχθῆς τήν ὕψιν αλλά σωματώδης και ισχυρός σύνθηθ.: Δέν πηγαίνει πουθενά χωρίς νά τὸν συνοδεύουν οί γορίλλες του Ἀθῆν.

Ή λ. και ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γορίλλας Πελοπν. (Πιτσ.) β) Ὁ σωματοφύλαξ σύνθηθ.

γοριτσάνι τό, ένιαχ. γορ'τσάνι Κ. Στασινοπ., Κρασί, 184 γορ'τσάν' Στερελλ. (Αίτωλ.) γορ'τσάνος ό, Κ. Στασινοπ., Κρασί, 12 γορ'τσάνους Στερελλ. (Περίστ.)

Έκ τοῦ τοπων. Γ ο ρ ί τ σ α.

Είδος σταφυλῆς ένθ' άν.: Τά γορ'τσάνια, ᾤμα είρι ἀσπρονδιρά, τὰ λέμι ἀσπρονγό'τσανα Στερελλ. (Αίτωλ.) Έφαγα ένα γορ'τσάνου Στερελλ. (Περίστ.)

γόσμα τό, Χίος— Π. Βλαστ., Ἀργώ, 296 και 337—Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ρ. γ ό ξ ω. Ή λ. και είς Γερμ.

Ίσχυρά και θρηνώδης κραυγή, δυνατὸς θρηῆνος ένθ' άν.: Ποίημ.

Μ' ᾤσ' τα πιά τὰ γόσματά σου, πάψε πιά τ' ᾤμάν ᾤμάν, ὅλο δά σου μονορούφι τὸ αἶμα δέ θά πιῶ τὸ ἀφν

Π. Βλαστ., ένθ' άν., 296.

γοτεξίνι τό, Κέρκ. (Κάβ. Ἀργυρᾶδ. Σπαρτερ. κ.ά.) γοτεξίνι Κέρκ.

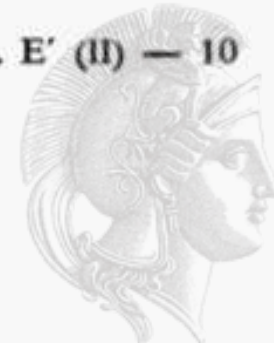
Έκ τοῦ Ένετ. g o t e s i n.

1) Τὸ διὰ τήν προσφορὰν τών ἡδυπότων χρησιμοποιούμενον μικρὸν ποτήριον Κέρκ. (Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.) Συνών. ρ α κ ο π ό τ η ρ ο. 2) Φιάλη είς τήν ὁποίαν τίθεται τὸ ἡδυποτον Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Συνών. ρ α κ ο γ υ ά λ ι.

γούβα ή, κοιν. και Καππ. (Σινασσ.) Λυκαον. (Σιλ.) γούα Κῶς κούβα Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κόνιτς. Παλάσ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Φιλιππούπ.) Καππ. (Ἀνακ.) Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ. Σισάν.)—Α. Πάλλ., Ν. Έστ. 17 (1935) 398 M. Vasmer είς Byzant. Zeitschr. 16 (1907), 546 γκούβα Ἡπ. (Βίτς. Ζαγόρ. Κουκούλ.) Θράκ. (Ἀμόρ.) Μακεδ. (Βόιον Βρία Γρεβεν. Δαμασκ. Δρυμ. Έράτυρ. Καστορ. Καταφύγ. Λόφ. Μοσχοπόταμ.) Πελοπν. (Λεχαιν.) γούφα Κάρπ. Κύπρ. Λέσβ. (Πλομάρ.) γκούφα Ἰκαρ. γούβα Κύπρ. βούβα Ἀμοργ. Ἀνάφ. Ἀστυπ. Θάσ. Θήρ. Θράκ. (Δαδ.) Ἰκαρ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Κῶς (Πυλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Σάμ. Σύμ. Σῦρ. Τῆλ. — Λεξ. Βάιγ. βούγα Κορσ. βούχα Κύπρ. βούα Ἀνδρ. Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. Χάλκ. κ.ά. ὀυά Ρόδ. βούφα Κύπρ. βούπ-πα Κύπρ. βονγά Ρόδ. (Κάστελλ. κ.ά.) γύπη Μεγίστ. γούπα Ἡπ. (Πωγών.) Θεσσ. Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ.) Λυκαον. (Σιλ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) γούπ-πα Κύπρ. κούπα Καππ. (Σινασσ.) γούπος ό, Μακεδ. (Κοζ. Σέρρ. Σισάν.) γούπ-πος Κύπρ. βούπ-πος Κύπρ.

Τὸ Βυζαντ. γ ο ὕ β α (βλ. «Βίος και πολιτεία και μερική θαυμάτων διήγησις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν και θαυματουργοῦ Λουκά» είς Κρέμου, Φωκικά 1,59: «σιρὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς οἰκίας, ὃν και γούβαν ἄγροικοί τινες ἄν καλέσειαν, ἀνορύσσων ἦν είς ἀπόθεσιν πάντως σίτου τε και κριθῆς ἡ έτέρου, φημί, τών χεδρόπων»), τὸ ὅπ. πιθαν. έκ τοῦ ἀρχ. κ ὕ β η, ὅθεν τὰ παρ' Ἡσυχ. κ ὕ π η και γ ὕ π η = κοίλωμα γῆς, έκ τών ὅπ. οί νεώτεροι τύποι. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τούτων βλ. Β. Φάβη είς Λεξικογρ. Δελτ. Ἀκαδ. Ἀθην., 2 (1940), 87-89. Πβ. τὸ Βυζαντ. γ ο υ β ᾱ ς ό = ό λάκκος, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. Λεξ. Σοφοκλ. Ἡ μεταβολή τοῦ γένους είς ἀρσ. κατὰ τὸ λ ά κ κ ο ς. Ὁ τύπ. β ο ὕ β α και είς Βλάχ., Δουκ. και είς Κορ., Ἀτακτ. 2,85. Οί τύπ. γ ο ὕ π π ο ς και γ ο ὕ φ α είς Μαχαιρ. 1, 110 (έκδ. R. Dawkins) «και έκοψεν τὰ δεντρά, τοὺς γούππους έγέμωσεν, διατὶ οί Τοῦρκοι έκρύβγουνταν» και 1,216: «και έβάλαν τήν είς τήν γούφαν ἡτζου ματωμένην». Κατὰ τὸν Ε. Κριαρᾶ, Λεξ. Μεσν. 4, 365 ό τύπ. γ ο ὕ φ α ἀπὸ τὸ ἀρχ. Ἰταλ. g u e f f a ἡ τὸ Ένετ. g u f o. Κατὰ τὸν G. Meyer, Neugr. Stud. 4,24 ἡ λ. γ ο ὕ β α ἀπὸ Ἀλβαν. g u o e.

1) Κοίλωμα γῆς, τάφρος, ὄρυγμα, βόθρος, κοιλότης ἐπὶ τῆς έπιφανείας ἀντικειμένου ἡ λίθου κοιν. και Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ.) Κορσ. Λυκαον. (Σιλ.): Ὁ δρόμος είναι γεμάτος γούβες. Ἐπάτησε σέ μιὰ γούβα μέ νερό κ' έβράχηκε. Έγέμισε ό δρόμος γούβες κοιν. Σοῦ 'καμε γούβες ἡ σωλήνα Ναύστ. Έφκειακα τ'ς γκούβες κ' έβαλα τ'ς πατάτις Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μι ᾤν'ξι

ἡ γέρονες μ' γκούβις 'ς τοῦ τοίχου γιὰ νὰ βάνουν κάτ' γκού-
μια (= ὑδροφόρα ἀγγεῖα) Μακεδ. (Βρία). "Εἰς γιὰ γούβα 'ς
τοῦ μάγ'λου Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Φρ. Ρίχνουμι 'ς τ' γκούβα
(πηδῶμεν ἄλμα ἀπλοῦν καὶ καταλήγομεν εἰς μικρὸν λάκκον)
"Ηπ. (Ἰωάνν.) || Παροιμ. φρ. "Επεςε 'ς τὴ γούβα (ἐπὶ ζη-
μίας) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Πάει γούβα αὐτὸς (ἐπὶ ἐξαφανι-
σθέντος) αὐτόθ. Πᾶν γούβα τὰ λιφτὰ (ἐπὶ ἀπωλείας) αὐτόθ.
Συνών. γοῦβρα, λάκκος. 2) Κοῦλος τόπος σύνθη.:
Τὸ σπῆτι του εἶναι σὲ γούβα. Τὸ χωριὸ εἶναι σὲ γούβα καὶ
γι' αὐτὸ κάνει ζέστη. Τὰ χωράφια του εἶναι σὲ γούβα κοιν.
3) Τάφος "Ηπ. (Κόνιτς. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ. Γρεβεν. Κα-
ταφύγ. Κοζ.) Πελοπν. (Δυρράχ. Λάστ. Ξηροκ. Οἰτυλ. Συκ.
Λακων.): Θὰ 'ρθῶ κι θὰ σὶ φκειάσου τ' γκούβα σ' (ἦτοι θὰ
σοῦ ἐτοιμάσω τὸν τάφον, θὰ σὲ δεῖρω μέχρι θανάτου) Βλάστ.
Μι τό 'να τοῦ πονδάρ' 'ς τ' γκούβα εἶμι (ἦτοι ἀσθενεῖ βα-
ρέως) Κοζ. Νὰ σὲ βάλῃ ἡ μάνα σου 'ς τὴ γκούβα! (ἦτοι νὰ
σὲ ἐνταφιάσῃ) ἀρά) "Ηπ. 4) Σπήλαιον "Ηπ. (Ζαγόρ.) Θράκ.
(Δαδ.) Ἰκαρ. 5) Ὑπόγειος καταπακτή, κρυψὼν, σκοτεινὴ
φυλακὴ Θήρ. Κύπρ. — Λεξ. Κομ. Ψύλλ. Αἰν. Ἡ σημ. καὶ
εἰς Σομ. 6) Κτιστὴ ἢ προχείρως κατεσκευασμένη ἀποθήκη
ἢ ὄρυγμα τεχνητὸν πρὸς διατήρησιν δημητριακῶν, ἐναποθή-
κευσιν οἴνου, τυροῦ, ἐλαίων κ.τ.τ. Ἀνάφ. Ἀνδρ. Ἀστυπ.
Κάλυμν. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Λέρ. Μακεδ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Νίσυρ. Πόρ. Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Σύρ. Τῆλ. Χάλκ. — Λεξ.
Περίδ. Αἰν. Πβ. Κρέμου, Φωκικὰ 1, 59: "Επάστρεψεν δὴν
γούαν, γιὰ νὰ βάλῃ μέσα τόσ-σπόρο Κῶς. Νὰ κάμ'ς κι
κούβις πουλλὲς κι νὰ χύσ'ς ἱκεῖ τοῦ κρασί Μακεδ. "Ητονε
σὲ μιὰ βούβα τυρὶ κ' ἐξέρα δο (ἐκ παραμυθ.) Ἀπύρανθ.
β) Κτιστὸν ὄρυγμα τεχνητὸν διὰ τὴν κατασκευὴν ἀσβεστο-
καμίνου ἢ καμίνου ξυλανθράκων Πελοπν. (Ἀνώγ. Ἀρν.
Ζελίν. Καρδαμ. Λεῦκτρ. Οἰτυλ.): Σήμερα βγάλανε τὴ γούβα
Οἰτυλ. Συνών. γοῦβάκι 3 δ. γ) Ὀρυγμα τεχνητὸν εἰς
τὸ ἐλαιοτριβεῖον, ὅπου ρέει τὸ μετὰ τὴν ἐκθλίψιν τῶν ἐλαίων
ἐναπομεῖναι ἄχρηστον ὑγρὸν Πελοπν. (Λεῦκτρ. Οἰτυλ.)
Συνών. κατω λαύρι, χαβοῦζα. δ) Ὀρυγμα τεχνη-
τὸν εἰς τὸν ἀνεμόμυλον, ὅπου πίπτει τὸ ἄλευρον Πελοπν.
(Λεῦκτρ.) ε) Οἰκίσκος διαμονῆς τῶν χοίρων Κῶς: "Εγρέμ-
-μυσην ἡ βούβα τῷ ἐπλάκωσεν δὸχ' χοῖρο. Συνών. γοῦρο-
ναρεῖό, γοῦρονοβορός, γοῦρονοκαλύβα, γοῦρονοκάλυβο 1,
γοῦρονοκέλλι, γοῦρονοκούμασο 1, γοῦρονόλοζιο, γοῦρο-
νόμαντρα, γοῦρονομάντρι, γοῦρονό-
σπιτο 1, γοῦρονόσταβλος, γοῦρονοστα-
λεῖό, γοῦρονότοπος, κουμάσι, λόζος,
ντορμπαραῖό, χοιροκαλύβα, χοιροκάλυβο,
χοιροκέλλι, χοιρομάντρι, χοιροστάσι.
7) Ὀρισμένη ποσότης τυροῦ παραγομένη ἐκ τοῦ γάλακτος
τοῦ λαμβανομένου ἐξ εἰκοσι συνήθως προβάτων Κρήτ. (Σφακ.
Χαν. κ.ά.) Κάνω βοῦβες τὸ τυρὶ Χαν. Πβ. καυκί.
8) Σωρὸς ἀχύρων Μακεδ. (Καταφύγ.) 9) Ὑφαντικὸς ἱστός,
τῆς σημασίας προσελθούσης ἐκ τοῦ κάτωθεν τοῦ ἱστοῦ λάκ-
κου, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκονται τὰ ποδαρικά, τὰ ὁποῖα
ἡ ὑφαίνουσα θέτει διὰ τῶν ποδῶν της εἰς κίνησιν Ἀστυπ.
Ζάκ. "Ηπ. Ἰκαρ. Καππ. (Μισθ.) Κάμπ. Κύπρ. Λυκ. (Λι-
βύσσ.) Μέγαρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. (Ἀπόλλων. Κάστελλ.
κ.ά.) Σάμ. Σύμ. Τῆλ. Χάλκ. Χίος (Ὀλυμπ. Πυργ.) — Λεξ.
Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: "Ητον μέσ' 'ς τὴν βούβα (ἦ-
τοι ὑφαινεῖν) Νίσυρ. Ἐφέραςιν ἐχτές δύο βοῦβες κάρενες (=
καρυδένιες) Κύπρ. Νὰ με' φάνῃς τὸ παννὶ πού 'χω 'ς τὴ
βούβα Ρόδ. || Παροιμ.: Φαίνει σὲ δέκα βοῦβες παννὶ (ἐπὶ
τῶν περὶ πολλὰ ἀσχολουμένων) Ρόδ.

Ἄε βούα καὶ πάρε παννί, | 'δὲ μάνα καὶ πάρε κόρη
(ὅτι οὐσιῶδες τεκμήριον τῆς ἀξίας τῶν τέκνων εἶναι ἡ
προσωπικότης τῶν γονέων) Νίσυρ. || Ἄσμ.

Ἡ βούα 'ναι ζεμ-ματισμός, σηκώσου πιὰ, μὴ φαίνῃς,
ἐχάλασες τὰ μάτια σου κ' ὕστερα τί θὰ γένῃς;
Ρόδ.

Στήβ βούαν ὅπου κάθεσαι καὶ κάμνεις τὴν γιολάδα,
πᾶρε τὸ μαδηλάκι μου νὰ μεθ θυμᾶσαι πάδα.
αὐτόθ.

Ἡ βούβα σου νὰ τσακιστῇ, τὸ χτένι νὰ ραῖσῃ,
καὶ νὰ σοῦ μπλέξῃ τὸ παννὶ καὶ νὰ σὲ βασανίσῃ
Τῆλ.

Κορίτσι ἐτραυόδησε 'πὸ μέσα 'πὸ τὴ βούβα
κ' ἦβγεν ὁ χλῖος τῶν καρυνλιῶν κι ὁ χτύπος τοῦ πετάλου
(χλῖος = κρότος) αὐτόθ. Συνών. ἀργαλειὸ 2, ἀργα-
στήρι 3, λάκκος. β) Ὑφαντικὴ τέχνη Λυκ. (Λιβύσσ.)
Ρόδ.: Μαθ-θαίνω βούα. γ) Τὸ ξύλινον ἐξάρτημα τοῦ ὑφαν-
τικοῦ ἱστοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι προσηρτημένον τὸ κτένι
Κύπρ. (Μένουκ.) 10) Τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος κατ' ἰνίον κοίλωμα
καὶ συνεκδ. ὁ αὐχὴν Καππ. (Ἀνακ. Συνασσ. Φάρας.) Λυ-
κων. (Σίλ.) 11) Τὰ κοιλώματα τῆς πινακωτῆς, εἰς τὰ ὁποῖα
ἐναποθέτουν τὴν πλασθεῖσαν ζύμην τοῦ ἄρτου Κύπρ. Πβ.
γοῦπ-ποσάνιδος εἰς λ. γοῦβοσάνιδος. 12) Εὐ-
μέγεθες βαθὺ πινακίον Μακεδ. (Κοζ. Σέρρ.): Κένωσε τὸ
ψάρι 'ς τὸ γούπο Κοζ. Συνών. ἀπλάδενα, γαβάθα 1,
γαδίνα, σοῦπιέρα. 13) Μέτρον χωρητικότητος δύο
οκάδων Κύπρ. 14) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν κερδίζει ὁ ἐπι-
τυγχάνων νὰ ρίψῃ ἐντὸς λακκίσκου ἄρτιον ἀριθμὸν λιθαρίων
Θάσ. Πελοπν. (Κόρινθ. Λακεδ.) — Λεξ. Αἰν. Συνών. γοῦ-
βίτσα 4 β, γοῦροῦνα 8. 15) Εἶδος ἐμβολιασμοῦ τῶν
ἐλαιοδένδρων Μακεδ. (Παρθεν.) 16) Λαβὴ σάκκου ἢ ἀσκού
Μακεδ. (Σισάν.) 17) Τὰ ἀπόκρυφα μέρη τοῦ ἀνδρὸς ἢ
τῆς γυναικὸς Μακεδ. (Σισάν.): Τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ γούπο.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γούβα Ἀττικ. Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Ὀρ.) "Ηπ. (Ἰωάν. Μελιγγ.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀ-
δριανούπ.) Κέρκ. (Καρουσ.) Κρήτ. Μακεδ. (Βόλβ.) Πελοπν.
(Ἀναβρ.) Ἀρκαδ. Ἠλ. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Κόκκιν. Λαγκαδ.
Λακων. Μάν. Ξηροκ. Παλαιοχ. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰ-
τωλ. Ἀκαρναν. Φτελ. Φωκ. κ.ά.) Γκούβα Ἀμοργ. Εὐβ.
"Ηπ. Μακεδ. (Βόιον Δρυμ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀργολ. Κα-
λάβρυτ. Λακων. Μεσσην. Παππουλ. Πιτσῆ Χατζ. κ.ά.)
Γούβα Ἰμβρ. Κρήτ. (Μεραμβ. Πεδιάδ.) Γούπ-πα Κύπρ.
Γούφα Κάμπ. Βούβα Ἀνδρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)
Βούπ-πα Κύπρ. Γούβες Ἀμοργ. Εὐβ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρ-
γολ. Ἀρκαδ. Ἀρν. Γορτυν. Ζελίν. Καλάβρυτ. Κλειτορ.
Λακων. Μεσσην. Παλαιοπναχ. Παππουλ. Πυλ. Τριφυλ.
Χατζ. κ.ά.) Φοῦρν. κ.ά. Γούβις Ἀλόν. Εὐβ. "Ηπ. (Δωδών.
Κόνιτς. Μελιγγ. κ.ά.) Ἰμβρ. Μακεδ. Στερελλ. (Περίστ.)
Γκούβες Ἀμοργ. Εὐβ. Πελοπν. (Ἀργολ. Καλάβρυτ. Λα-
κων. Μεσσην. κ.ά.) Γούβες Κρήτ. (Μεραμβ. Πεδιάδ.) Γκού-
βις Εὐβ. "Ηπ. Μακεδ. (Βόιον Δρυμ. κ.ά.) Γούβις Ἰμβρ.
Γούφες Κάμπ. Βούβες Ἀμοργ. Ἀνάφ. Κρήτ. Κύπρ. Τῆλ.
Βούφες Κύπρ. Βούες Ρόδ. Βουές Ρόδ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ
τὸν τύπ. Γούβας Στερελλ. (Ἀφίδν.)

γουβὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. Συγκριτ. γουβότερα Πελοπν.
(Μεσσην.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. γοῦβός.

Εἰς βάθος, βαθέως, ἐν χρήσει μόνον τὸ συγκριτ. εἰς τὸ
κατωτ. ἀνιγμ.:

